

DICTAT 2

La gata no era enlloc, però s'adonà que a terra hi havia tot un regueró de vòmits. Malgrat el fàstic que li feien, intentà de seguir-los fins a l'altra banda del jardí. Allà, sota un arbre, li va semblar que jeia la gata. S'hi

acostà a poc a poc i, en veure-la estirada amb els ulls clucs i amb una glopada blanca que li sortia de la boca, no pogué evitar de xisclar esgarrifada. La gata era morta. Havia estat enverinada.

D'una revolada, es ficà dins la casa i tancà la porta amb clau. El cor li batejava amb tanta fúria que gairebé no podia respirar. Allò no era un avís, era una amenaça...

SÍLVIA AYMERICH *Gelati!*